

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Tdo/29/2023
Identifikačné číslo spisu:	4221010135
Dátum vydania rozhodnutia:	16.10.2023
Meno a priezvisko:	JUDr. Patrik Príbelský
Funkcia:	súdca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2023:4221010135.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Patrika Príbelského, PhD. a sudcov JUDr. Martina Bargela a JUDr. Emila Klemaníča na neverejnom zasadnutí konanom 16. októbra 2023 v Bratislave v trestnej veci obvineného I. G. pre prečin týrania zvierat podľa § 378 ods. 1 písm. c) Trestného zákona, o dovolaní obvineného proti rozsudku Krajského súdu v Nitre, sp. zn. 1To/86/2022, z 18. októbra 2022 takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného I. G. o d m i e t a.

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Komárno, sp. zn. 1T/24/2021, zo 16. júna 2022 bol obvinený I. G. uznaný za vinného zo spáchania prečinu týrania zvierat podľa § 378 ods. 1 písm. c) Trestného zákona, ktorého sa dopustil na skutkovom základe, že

dňa 8. júla 2020 v čase medzi 14.30 hod. až 19.00 hod. v obci C. na R. ulici pri oplotení medzi rodinným domom č. XXX/XX a rodinným domom č. XXX/XX, usmrtil zdravého psa rasy jazvečík dlhosrstý, čiernej farby, menom S., s čipovým číslom XX XXXXX XXX XXX XX, a to opakovanými údermi tupým predmetom do hlavy v smere zhora nadol, čím bola zvieratú spôsobená exogénna trauma lebky, ktorá zapríčinila viacpočetné zlomeniny kostí lebky, pomliaždenie mozgu s krvácaním do lebečnej dutiny a mozgu, pričom bolo preukázané, že úhyn zvieratá bol spôsobený utýraním zvlášť krutým a surovým spôsobom, čím spôsobil poškodenie V. U., nar. X. B. XXXX, škodu vo výške 150.- Eur.

Za to bol obvinenému I. G. uložený podľa § 378 ods. 1, § 38 ods. 2 Trestného zákona trest odňatia slobody vo výmere 6 (šesť) mesiacov; pričom podľa § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona mu súd výkon uloženého trestu podmienene odložil so skúšobnou dobou podľa § 50 ods. 1 Trestného zákona vo výmere 1 (jeden) rok. Podľa § 50 ods. 2 Trestného zákona súd obvinenému uložil aj povinnosť, aby v skúšobnej dobe podľa svojich schopností nahradil škodu spôsobenú trestným činom. Podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku zároveň obvineného zaviazal k náhrade škody poškodenej Mgr. V. U., nar. X. B.Ó. XXXX, trvalým pobytom C., R. č. XXX/XX, vo výške 150 eur.

Krajský súd v Nitre ako odvolací súd rozhodujúci na podklade odvolania obvineného I. G. rozhodol rozsudkom, sp. zn. 1To/86/2022, z 18. októbra 2022 tak, že podľa § 321 ods. 1 písm. e), ods. 3 Trestného poriadku zrušil napadnutý rozsudok vo výroku o treste. Podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku obvinenému uložil podľa § 378 ods. 1, § 38 ods. 2, ods. 3, § 36 písm. j) Trestného zákona, § 56 ods. 1, ods. 2 a § 57 ods. 1 Trestného zákona peňažný trest vo výmere 300 (tristo) eur. Podľa § 57 ods. 3 Trestného zákona mu súd pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený, ustanovil náhradný trest odňatia slobody vo výmere 1 (jeden) mesiac. Podľa § 57 ods. 2 Trestného zákona zaplatená suma peňažného trestu pripadne štátu. V ostatných častiach zostal napadnutý rozsudok nezmenený.

Obvinený I. G. podal prostredníctvom obhajkyne proti rozsudku odvolacieho súdu dovolanie, a to s poukazom na údajné naplnenie dôvodov dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku [rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom] a § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku [rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však odvolací súd nemôže skúmať a meniť].

V súvislosti s uplatnenými dovolacími dôvodmi obvinený v podstate namietal:

„Súdy vytvorili absurdný reťazec dôkazov spočívajúcich vo výpovediach svedkov, ktorí síce skutok ani jeho páchatela neusvedčovali, predsa im táto ‚usvedčovacia‘ vlastnosť bola nekriticky prisúdená. Podobnými úvahami by mohla byť privedená trestná zodpovednosť kohokoľvek“.

„Nikto nevidel, že by pes S. bol vystavený konaniu, ktoré možno nazvať týraním. Dokonca žiadny svedok ani len nepočul psa zavíjať či kňučať, chrapčať, vydávať zvuky, ktoré by nasvedčovali tomu, že bol vystavený konaniu, ktoré možno nazvať týraním. Ak nebol týraný, nemohol byť ani utýraný. Objektívne zistené zranenia na hlave psa, pri absencii akýchkoľvek iných zranení a známok týrania svedčia o tom, že pes bol zabitý.“

Ak aj orgány činné v trestnom konaní a súd považovali za preukázané, že k usmrteniu psa malo dôjsť na našom pozemku, teda v obydli mojej rodiny, tak sa vôbec nezaoberali skutočnosťou, že vniknutie psa na susedný (naš) pozemok, na ktorom sa navyše nachádzajú zvieratá, ktorým tento pes mohol opakovane spôsobiť uhynutie, je minimálne priestupkom podľa § 7 ods. 1 písm. f) zákona č. 283/2007 Z. z., ktorým sa upravujú niektoré podmienky držania psov, teda k usmrteniu psa mohlo dôjsť v rámci obrannej reakcie hociktoorej osoby, ktorej práva boli týmto protiprávnym konaním, respektíve vyvolaným protiprávnym stavom ohrozené. V čase, ktorým orgány činné v trestnom konaní a súd ohraňovali spáchanie skutku, sa v našom obydli okrem mňa nachádzalo najmenej ďalších 5 osôb, ktorých práva boli protiprávnym konaním, vyvolaným protiprávnym stavom priamo ohrozené a ktorákoľvek z týchto osôb bola oprávnená toto hroziace nebezpečenstvo odvrátiť“.

„Súdy sa vôbec nevysporiadali s otázkou, že prečo zistený skutok nenaplnil znaky priestupku, ale práve trestného činu, a keď už skutok posúdili ako prečin, tento nebol podrobený obligatórnemu skúmaniu z hľadiska zákonného korektívu zakotveného v ustanovení § 10 ods. 2 Trestného zákona, obzvlášť so zreteľom na skutočnosť, že už len samostatným preniknutím psa na susedný pozemok došlo k protiprávnemu konaniu (spáchaniu priestupku) a nastal protiprávny stav ohrozujúci osobnostné ako aj majetkové práva obyvateľov danej nehnuteľnosti.“

Ďalším nepriamym dôkazom bola obhliadka miesta činu, ktorá bola vykonaná dňa 8. júla 2020 na pozemku príľahlom k rodinnému domu XX, v priebehu ktorej cez oplotenie boli zaistené aj biologické stopy (krv) z môjho pozemku.

Výkon obhliadky miesta činu je upravený v ustanovení § 154 Trestného poriadku. § 107 Trestného poriadku nesúci názov ‚Vykonávanie dôkazu v obydli, v iných priestoroch a na pozemku‘ stanoví, že ustanovenia § 100, § 101, § 104 až 106 (o domovej prehliadke) sa použijú aj vtedy, ak na miestach uvedených v týchto ustanoveniach treba vykonať obhliadku miesta, rekonštrukciu, rekogníciu, previerku výpovede na mieste činu alebo vyšetrovací pokus alebo iný úkon, ak z povahy úkonu vyplýva, že ho nemožno vykonať na inom mieste a ten, u koho sa má taký úkon vykonať, naň nedal súhlas. V krátkosti zhrnuté, ak oprávnený užívateľ nehnuteľnosti používanej na bývanie, čiže obydla nepovolí vstup za účelom vykonania obhliadky, OČTK môžu túto vykonať na základe písomného príkazu súdu. V mojom prípade však ani súhlas oprávnenej osoby nebol daný a ani príkaz na vykonanie obhliadky v

obydlí nebol vydaný.

Nikto z mojej rodiny, ani ja sám som nedal súhlas k tomu, aby na mojom pozemku bola vykonaná domová prehliadka, v rámci ktorej boli zisťované biologické stopy. Pokiaľ stopy boli zaistené z môjho pozemku (ktorý je podľa definície § 122 ods. 5 Trestného zákona obydlím) cez plot so susedného pozemku, tak takýto spôsob možno v zmysle ustálenej judikatúry považovať za protizákonný čin. Dokonca súdy judikujú, že je naplnením znakov skutkovej podstaty trestného činu porušovania domovej slobody podľa § 194 Trestného zákona, ak napríklad niekto bez súhlasu poškodenej osoby strčí cez vchodové dvere do bytu nohu, a tým zabráni zatvoreniu vchodových dverí, alebo keď sa niekto nahne cez otvorené okno dovnútra do domu či bytu, napríklad, aby niečo ukradol.

Ako bola obhliadka vykonaná v rozpore s ustanovením § 107 Trestného poriadku, nemôže byť použitá ako dôkaz, a tým pádom rovnako ani stopa zaistená počas tejto obhliadky. Nezákonnosť obhliadky vyvoláva nezákonnosť od nej odvodených dôkazov.

Súdy deformovane aplikovali, respektíve neaplikovali vôbec právne ustanovenia, z hľadiska ktorých mali skúmať samotné vykonanie toho ktorého dôkazu.

Neopodstatneným a nepresvedčivým spôsobom hodnotili výpovede mojich dcér a zaťa, ktoré bez logického vysvetlenia označili za subjektívne a nedôveryhodné, poukazujúc len na to, že sú mojimi rodinným príslušníkmi. Naopak skutočnosť vzájomného príbuzenského či blízkeho zväzku u svedkov Z. I., V. U. a JUDr. C. D. na vierohodnosť ich výpovedí podľa uváženia súdu nemala absolútne žiadny vplyv. Uvedený prístup implikuje fatálnu svojvôľu, postráda akýkoľvek racionálny a odosobnený prístup a je v absolútnom rozpore so zásadou zakotvenou v § 2 ods. 12 Trestného poriadku".

„V tomto konkrétnom prípade hlavným argumentom súdu bolo, zjednodušene vyjadrené: dopustil sa podobného skutku v minulosti, tak preto skutok nemohol spáchať nikto iný. Navyše skupina nepriamych dôkazov trpí procesnou použiteľnosťou [§ 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku].

Podľa ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku je daný dôvod dovolania, ak je rozhodnutie založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia. Citovaný dovolací dôvod naplnia aj zistenie, že rozhodnutie je založené na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia, pričom pod nesprávnym použitím iného hmotnoprávneho ustanovenia je potrebné rozumieť napr. nedostatočné posúdenie okolností vylučujúcich protiprávnosť činu - § 24 až § 30 Trestného zákona, respektíve opomenutie záväznej aplikácie materiálneho korektívu pri prečinoch uvedeného v ustanovení § 10 ods. 2 Trestného zákona. Prvoinštančný súd ako aj odvolací súd okrem vyššie uvedených ustanovení, opomenuli dôslednú aplikáciu ustanovení zákona č. 37/2009 Z. z. a zákona č. 283/2007 Z. z. a nevysporiadali sa so skutočnosťou, že preniknutím psa na susedný pozemok, boli porušené ustanovenia uvedených zákonov, boli naplnené znaky priestupku, nastal protiprávny stav, ktorý bezprostredne ohrozoval práva, právne záujmy a majetok užívateľov tejto nehnuteľnosti, obydlia" [§ 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku].

Navrhol preto, aby dovolací súd podľa § 386 ods. 1 Trestného poriadku vyslovil, že napadnutým rozsudkom a v konaní, ktoré mu predchádzalo pri zistení dôvodov dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. g), písm. i) Trestného poriadku bol porušený zákon v neprospech obvineného, aby podľa § 386 ods. 2 tento rozsudok odvolacieho súdu zrušil, rovnako tak rozsudok súdu prvého stupňa v celom rozsahu ako aj ďalšie rozhodnutia, na zrušené rozhodnutia obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad. Zároveň, aby najvyšší súd podľa § 388 ods. 1 Trestného poriadku prikázal Okresnému súdu Komárno vec v potrebnom rozsahu znovu prerokovať a rozhodnúť.

K dovolaniu sa využijúc svoje právo podľa § 376 Trestného poriadku vyjadril prokurátor, a síce v podstate takto:

„Po oboznámení sa s obsahom podania odsúdeného konštatujem, že v súvislosti s tvrdeným dôvodom dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku ide fakticky o námietky týkajúce sa spôsobu vyhodnotenia dôkazov - výpovedí svedkov konajúcimi súdmi a spôsobu výkladu ustanovení zákona o veterinárnej starostlivosti v spojení so znením skutkovej podstaty trestného činu, za ktorý bol odsúdený. Jediný argument k zákonnosti vykonania dôkazu sa týka zákonnosti vykonania obhliadky miesta činu, respektíve spôsobu zaistenia biologických stôp z pozemku odsúdeného prislúchajúcim k ním obývanému domu bez toho, že by bol dal k takému postupu súhlas.

Čo sa týka vykonania obhliadky miesta činu, zo zápisnice o tomto úkone z 9. júna 2020 vyplýva, že obhliadka pozemkov poškodenej a odsúdeného bola vykonaná s výslovným súhlasom majiteľov

pozemkov V. U. a I. G., ktorí mali policajta pri obhliadke sprevádzať, čo odsúdený potvrdil svojím podpisom na predmetnej zápisnici (§ 107, § 154 Trestného poriadku)".

„Mám za to, že v konaní predchádzajúcom napadnutému rozsudku nedošlo k podstatným procesným chybám majúcim charakter porušenia zákona, ani k chybám, ktoré by odôvodňovali podanie dovolania v zmysle § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku. Dokazovanie bolo vykonané za rešpektovania všetkých procesných práv obžalovaného a v súlade so zásadami kontradiktórneho procesu, v odôvodnení napadnutého rozsudku sú uvedené dostatočné právne úvahy, ktorými sa súd prvého stupňa a odvolací súd riadili pri hodnotení dôkazov, zistení a ustálení skutkového stavu a napokon aj k výrokom o treste a náhrade škody.

Mám za to, že vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti nie sú dané odsúdeným tvrdené dôvody dovolania v zmysle § 371 ods. 1 písm. g), písm. i) Trestného poriadku, preto navrhujem, aby dovolací súd odmietol dovolanie v zmysle § 382 písm. c) Trestného poriadku".

Poškodená Mgr. V. U. sa vyjadrila v tom smere, že spáchanie trestného činu bolo obvinenému preukázané v súlade so zákonom. Z tohto dôvodu najvyššiemu súdu navrhla, aby jeho dovolanie bolo v zmysle ustanovenia § 392 Trestného poriadku zamietnuté.

Vo vzťahu k vyjadreniu prokuratúry obvinený dovysvetľoval v čom neboli podľa jeho názoru obhliadky vykonané zákonným spôsobom. Konkrétne v prípade poškodenej uviedol, že Mgr. V. U. nebola majiteľkou nehnuteľnosti, na ktorej bola obhliadka vykonaná. V jeho prípade zas tvrdil, že nie je výlučným vlastníkom nehnuteľnosti, kde bola u neho obhliadka vykonaná. Pokračoval, že bez súdneho príkazu na domovú prehliadku je možné obhliadku obydľia vykonať len so súhlasom majiteľov dotknutých nehnuteľností, ale minimálne všetkých ich užívateľov. Ani u obvineného, ani poškodenej neboli vykonané obhliadky miesta činu zákonným spôsobom, pretože, ak nebol predtým zabezpečený súhlas minimálnej všetkých skutočných užívateľov, ak nie aj vlastníkov týchto nehnuteľností, policajti mali vykonať takýto úkon len na základe príkazu súdu na domovú prehliadku. Obvinený v krátkosti nakoniec reagoval aj na vyjadrenie splnomocnenca poškodenej.

+ + +

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako dovolací súd (§ 377 Trestného poriadku) pred vydaním rozhodnutia o dovolaní obvineného skúmal procesné podmienky pre jeho podanie a zistil, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu [§ 368 ods. 1, ods. 2 písm. h) Trestného poriadku a § 566 ods. 3 Trestného poriadku], osobou oprávnenou na jeho podanie [§ 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku], prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Trestného poriadku), v zákonnej lehote (§ 370 ods. 1 Trestného poriadku), na príslušnom súde (§ 370 ods. 3 Trestného poriadku), že spĺňa obligatórne obsahové náležitosti (§ 374 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku) a tiež, že obvinený pred jeho podaním využil svoje právo podať riadny opravný prostriedok, o ktorom bolo rozhodnuté (§ 372 ods. 1 Trestného poriadku). Najvyšší súd po splnení vyššie vymedzenej formálnej prieskumnej povinnosti zistil, že dovolanie obvineného je treba odmietnuť ako nedôvodné podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku, nakoľko je zjavné, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 a nasl. Trestného poriadku.

Najvyšší súd poznamenáva, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok. Nielen z označenia tohto opravného prostriedku ako mimoriadneho, ale predovšetkým zo samotnej úpravy dovolania v Trestnom poriadku je zjavné, že dovolanie nie je určené k náprave akýchkoľvek pochybení súdov, ale len tých najzávažnejších, mimoriadnych, procesných a hmotnoprávných chýb. Tie sú ako dovolacie dôvody taxatívne uvedené v ustanovení § 371 ods. 1 Trestného poriadku, pričom v porovnaní s dôvodmi zakotvenými v Trestnom poriadku pre zrušenie rozsudku v odvolacom konaní sú koncipované podstatne užšie.

Dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktorým bola vec právoplatne skončená. Predstavuje tak výnimočný prielom do inštitútu právoplatnosti, ktorý je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. Preto sú možnosti podania dovolania, vrátane dovolacích dôvodov, striktné obmedzené, aby sa širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nezakladala ďalšia riadna opravná

inšancia a dovolanie nebolo chápané len ako „ďalšie odvolanie“.

Čo sa týka viazanosti dovolacieho súdu dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené v zmysle § 385 ods. 1 Trestného poriadku k tomu treba poznamenať, že táto sa týka vymedzenia chýb napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Trestného poriadku) a nie právnych dôvodov dovolania uvedených v ňom v súlade s § 374 ods. 2 Trestného poriadku z hľadiska ich hodnotenia podľa § 371 Trestného poriadku. Zjednodušene povedané, podstatné sú vecné argumenty uplatnené dovolaťom a nie ich subsumpcia (podradenie) pod konkrétne ustanovenia § 371 Trestného poriadku.

Z toho vyplýva, že v prípade, ak chybám vytýkaným v dovolaní v zmysle § 374 ods. 1 Trestného poriadku nezodpovedá dovolaťom označený dôvod dovolania podľa § 371 Trestného poriadku a ani iný dôvod dovolania uvedený v tomto ustanovení, dovolací súd dovolanie odmietne podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku, alebo zamietne podľa § 392 ods. 1 Trestného poriadku bez toho, aby zisťoval inú chybu napadnutého rozhodnutia alebo konania, ktorá by zodpovedala právnomu dôvodu dovolania označenému dovolaťom v zmysle § 374 ods. 2 Trestného poriadku.

Ak ale dovolací súd zistí chybu rozhodnutia alebo konania, vecne špecifikovanú dovolaťom podľa § 374 ods. 1 Trestného poriadku, ktorej pri jej správnej právnej (procesnej) kvalifikácii zodpovedá iný právne uplatniteľný dôvod dovolania, než ktorý dovolať uviedol v dovolaní v zmysle § 374 ods. 2 Trestného poriadku, dovolací súd dovolaniu vyhovie postupom podľa § 386 a nasledujúcich ustanovení Trestného poriadku a zistenú chybu vo výroku svojho rozsudku podradí pod dovolací dôvod zodpovedajúci zákonu (viď k tomu bližšie uznesenie najvyššieho súdu, sp. zn. 2Tdo/30/2011, zo 16. augusta 2011, publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 120/2012).

Námietky obvineného boli naprieč celým dovolaním predovšetkým skutkového charakteru, najvyšší súd tak hneď úvodom pripomína, že na základe dovolania podaného obvineným sa skutkovým stavom nie je oprávnený zaoberať.

Dovolaciemu súdu je zrejmé aj to, že s aktuálnymi dovolacími námietkami obvineného sa vo svojich rozhodnutiach vlastne už Okresný súd Komárno, sp. zn. 1T/24/2021, zo 16. júna 2022 a Krajský súd v Nitre, sp. zn. 1To/86/2022, z 18. októbra 2022 vysporiadali a najvyšší súd na ich argumentáciu v ďalšom poukazuje, pretože odvolacie námietky boli v podstate rovnaké ako tie uplatnené v dovolaní obvineného. Najvyšší súd sa nižšie teda venuje jeho najpodstatnejším tvrdeniam, ale summa summarum opakuje už správne závery prijaté vo vyššie citovaných rozhodnutiach súdov nižších stupňov.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku:

Podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom.

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku možno úspešne uplatňovať v prípadoch, keď je rozhodnutie súdu založené na dôkazoch, ktoré neboli na hlavnom pojednávaní vykonané zákonným spôsobom. Skutočnosť, že rozhodnutie je založené na dôkazoch vykonaných v rozpore so zákonom musí byť z obsahu spisu zrejmá a porušenie zákona by malo svojou povahou a závažnosťou zodpovedať porušeniu práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 Dohovoru, čomu napokon zodpovedá i samotná povaha dovolania ako mimoriadneho (nie ďalšieho riadneho) opravného prostriedku.

Z uvedeného logicky vyplýva záver, že nesprávny procesný postup súdu pri vykonávaní dôkazov môže byť dovolacím dôvodom v zmysle § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku len vtedy, ak má, resp. mal negatívny dopad na práva obvineného. Ak sa nepreukázu takéto účinky nesprávneho procesného postupu pri vykonávaní dôkazov, potom nemožno hovoriť o naplnení dovolacieho dôvodu podľa § 371

ods. 1 písm. g) Trestného poriadku, a to aj so zreteľom na to, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle čl. 6 ods. 1, ods. 3 písm. d) Dohovoru by mohlo dôjsť len vtedy, ak by odsúdenie bolo založené výlučne alebo v rozhodujúcej miere („solely or to a decisive extent“) na dôkazoch získaných nezákonným spôsobom, čo sa v predmetnej veci nestalo (pozri Mariana Marinescu v. Rumunsko - rozsudok ESĽP z 2. februára 2010, Emen v. Turecko - rozsudok ESĽP z 26. januára 2010, Van Mechelen a ďalší v. Holandsko - rozsudok ESĽP z 23. apríla 1997, Visser v. Holandsko - rozsudok ESĽP zo 14. februára 2002, Al-Khawaja a Tahery v. Spojené kráľovstvo - rozsudok ESĽP z 15. decembra 2011 a ďalšie).

V rámci dovolaní iniciovaného prieskumom odôvodneného dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku môže najvyšší súd preskúmať len to (ak dovolanie nepodal minister spravodlivosti Slovenskej republiky podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku), či jediný usvedčujúci dôkaz alebo viaceré rozhodujúce usvedčujúce dôkazy boli vykonané zákonným spôsobom. Ak dospeje k záveru o zákonnosti vykonaného dokazovania, najvyšší súd nemôže spochybňovať skutkové zistenia, prehodnocovať vykonané dôkazy a ich hodnotenie vykonané súdmi nižších stupňov.

Najvyšší súd dopĺňa, že dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku - „rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom“ a jeho zrkadlové znenie - „rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré boli súdom vykonané nezákonným spôsobom“, nemožno vykladať v rozpore s jeho logickým i materiálnym významom a účelom (je založené na dôkazoch) tak, že pôjde o prípady, keď súd dôkaz nevykonával. Súd nie je povinný vykonať dôkazy, ktoré strany nenavrhli a tiež nemusí vykonať ani tie dôkazy, ktoré strany síce navrhli, ale súd ich nepovažuje za rozhodné a dôležité pre spravodlivé rozhodnutie (§ 272 ods. 3 Trestného poriadku, § 2 ods. 10 Trestného poriadku, § 2 ods. 11 Trestného poriadku) a napokon súd nemusí vykonať ani tie dôkazy, ktoré strany síce navrhli, ale „neskoro“ (§ 240 ods. 3 druhá veta Trestného poriadku), alebo neprejavili reálnu snahu o ich vykonanie (§ 240 ods. 4 tretia veta Trestného poriadku).

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku môže byť naplnený len vtedy, ak súd vykonával dôkazy nezákonným spôsobom tzn., že pri ich vykonávaní (ale aj získaní v prípravnom konaní) bol porušený zákon. Preto platí, že nevykonanie dôkazu súdom, nie je možné považovať za okolnosť odôvodňujúcu existenciu dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku, nakoľko iba opačný postup súdu - vykonanie dôkazu nezákonným spôsobom môže naplniť dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku.

Nevykonanie (arbitrárne), pre spravodlivé rozhodnutie známeho a dôležitého, významného či rozhodného dôkazu súdom, môže však byť dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku, pretože posúdenie rozsahu (ne)vykonaných dôkazov je otázkou skutkovou a nie právnou. Za skutkové námietky sa pritom považujú námietky, ktoré smerujú proti skutkovým zisteniam súdov, proti rozsahu vykonaného dokazovania, prípadne i hodnoteniu vykonaných dôkazov súdmi nižšej inštancie. S ohľadom na to nemôže argumentácia dovolateľa, ktorým nie je minister spravodlivosti, o nevykonaní navrhnutého dôkazu súdom (o odmietnutí vykonania, ktorého bolo rozhodnuté podľa § 272 ods. 3 Trestného poriadku a rozhodnutie o tom bolo riadne odôvodnené minimálne v rozsudku v zmysle § 168 ods. 1 druhá veta Trestného poriadku) zodpovedať dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c), resp. písm. g) Trestného poriadku.

Výslovený záver v plnom rozsahu zodpovedá doterajšej aplikačnej praxi i judikatúre Najvyššieho súdu Slovenskej republiky o nemožnosti preskúmavania správnosti a úplnosti skutkových zistení súdmi v pôvodnom konaní, s výnimkou prieskumu ich rozhodnutí uvedeným spôsobom z podnetu dovolania podaného ministrom spravodlivosti podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku.

Pokiaľ tak neúplnosť alebo nesprávnosť skutkových zistení súdmi v pôvodnom konaní dovolací súd nemôže preskúmať v rámci dovolateľom (obvineným alebo generálnym prokurátorom) uplatneného dovolacieho dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, nemožno takéto „skutkové“ preskúmanie rozhodnutí súdov v pôvodnom konaní dosiahnuť (a vo svojej podstate obchádzať)

prostredníctvom uplatnenia dovolacieho dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. c), resp. písm. g) Trestného poriadku, konkrétne uplatnením dovolacej námietky spočívajúcej v tom, že v pôvodnom konaní nebol vykonaný konkrétny dôkaz, ktorý však podľa subjektívneho hodnotenia dovolateľa vzhľadom na jeho význam (dôležitosť) vykonaný byť mal.

Posúdenie dôležitosti (významu) konkrétneho dôkazu totiž nie je možné bez komplexného vyhodnotenia dôkazného stavu na podklade rozsahu a kvality procesu dokazovania vykonaného súdmi v pôvodnom konaní, ktorého výsledkom je nimi zistený skutkový stav, v konečnom dôsledku odzrkadlený v tzv. skutkovej vete výroku o vine obvineného.

Záver o dôležitosti (významu) takého dôkazu preto logicky nie je možný bez primárneho posúdenia otázky náležite zisteného skutkového stavu v zmysle § 2 ods. 10 Trestného poriadku, ktorý je zase výsledkom procesu hodnotenia dôkazov podľa kritérií upravených v § 2 ods. 12 Trestného poriadku, z ktorého obsahu je navyše nepochybné, že žiadny dôkaz v trestnom konaní nemožno posudzovať izolovane od iných, v danej veci zabezpečených, resp. vykonaných dôkazov.

Vyššie uvedený záver tak zohľadňuje systematickú prepojenosť jednotlivých dovolacích dôvodov upravených v § 371 ods. 1 Trestného poriadku, ich vzájomné vzťahy a obsahovú nadväznosť, v posudzovanom prípade medzi dovolacími dôvodmi upravenými v tomto ustanovení pod písmenami c) a i) a na vetu za bodkočiarkou v § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku logicky nadväzujúci ako jediný možný dovolací dôvod podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku.

K uplatnenému dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku v podstate obvinený vlastne namietal len spôsob vyhodnotenia dôkazov, predovšetkým výpovedí svedkov konajúcimi súdmi a spôsob výkladu ustanovení zákona o veterinárnej starostlivosti v spojitosti so skutkovou podstatou trestného činu kladeného mu za vinu.

Čo sa týka týchto skutočností, takto formulované dovolacie námietky smerujú výlučne len voči finálnemu hodnoteniu vykonaných dôkazov, ktoré nekorešponduje jeho predstavám.

Pokiaľ ide o vykonanie obhliadky miesta činu, obvinený namietal, že na vykonanie obhliadky na svojom pozemku nedal súhlas, a preto na takýto úkon bol v zmysle § 107 Trestného poriadku potrebný písomný príkaz súdu, ktorý v danom prípade absentoval. Namietal tiež, že poškodená nie je majiteľkou pozemku, na ktorom bola vykonaná obhliadka miesta činu a on, ak aj dal súhlas na vykonanie obhliadky, nie je výlučným vlastníkom a užívateľom pozemku, na ktorom sa nachádza rodinný dom, v ktorom býva. Bol preto podľa neho potrebný súhlas všetkých užívateľov nehnuteľnosti.

V tejto súvislosti najvyšší súd uvádza, že obvinený teda následne potvrdil, že obhliadka miesta činu nebola vykonávaná na pozemku, ktorý mu čiastočne vlastnícky patrí a ktorého je i užívateľom a tiež pripustil, že obhliadka bola vykonaná s jeho súhlasom (ktorý však podľa neho nebol dostatočný).

Zo zápisnice o obhliadke miesta činu z 9. júna 2020 vyplýva, že obhliadka pozemkov bola vykonaná s výslovným súhlasom ich majiteľov - Mgr. V. U. (poškodená) a I. G. (obvinený), ktorí mali policajta pri obhliadke sprevádzať. To obvinený napokon aj potvrdil svojím podpisom na predmetnej zápisnici (§ 107, § 154 Trestného poriadku).

Z danej zápisnice zároveň vyplýva, že bola vykonávaná na pozemku, ktorý užíva poškodená. Tiež z potvrdenia o odovzdaní a prevzatí zaistených stôp (na č. l. 104) vyplýva, že bola zaistená biologická stopa z trávy na pozemku poškodenej a tiež z oplotení obvineného. V oboch prípadoch išlo o ster zasušenej krvi, pričom stopa z oplotení bola zaistená prístupom zo strany pozemku poškodenej (pletivový plot).

Z uvedeného potom rezultuje jednak, že obhliadka miesta činu bola vykonaná výlučne na pozemku poškodenej a z tohto pozemku boli i zaistené stopy a jednak, že obvinený bol pri obhliadke prítomný a na

jej vykonanie dal súhlas (i keď nebola vykonaná na jeho pozemku). Uvedené napokon vlastne priznal i sám obvinený.

Aj zo súdnej judikatúry vyplýva, že príkazy súdu a prokurátora sa v trestnom konaní vydajú len v prípade zákonného dôvodu na zásah do základných alebo iných práv a slobôd dotknutých osôb. Domovú prehliadku alebo prehliadku iných priestorov alebo pozemku na účel zabezpečenia veci dôležitej pre trestné konanie nie je potrebné nariadiť, ak je zrejma dobrovoľná súčinnosť osoby, ktorá je vlastníkom alebo oprávneným užívateľom nehnuteľnosti, v (na) ktorej sa má vec nachádzať. V takom prípade sa použije inštitút vydania alebo odňatia veci (§ 91 Trestného poriadku), po prípadnom predchádzajúcom, resp. súčasnom vykonaní obhliadky (§ 154 Trestného poriadku), bez nariadenia prehliadky uvedenej v § 99 ods. 1 alebo ods. 2 Trestného poriadku (R 17/2015).

Ustanovenie § 107 Trestného poriadku zároveň nemožno vykladať tak široko, že by na vykonanie obhliadky miesta činu bol potrebný súhlas všetkých vlastníkov, resp. užívateľov danej nehnuteľnosti, pretože takáto požiadavka by mohla spôsobiť nerealizovateľnosť daného úkonu a faktické zmarenie jeho účelu.

Najvyšší súd preto môže len uviesť, že v predmetnej trestnej veci boli namietané dôkazy získané a vykonané zákonným spôsobom a následne tomu zodpovedajúc v zmysle § 2 ods. 12 Trestného poriadku aj náležite vyhodnotené.

S poukazom na uvedené najvyšší súd nezistil ani naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku:

Podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať, ani meniť.

Pri posudzovaní oprávnenosti tvrdenia existencie tohto dovolacieho dôvodu, je dovolací súd vždy viazaný konečným skutkovým zistením, ktoré vo veci urobili súdy nižšieho stupňa, a teda dôvodom dovolania nemôžu byť skutkové zistenia, čo vyplýva z dikcie ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

Vo vzťahu ku skutkovému stavu zistenému súdmi nižšieho stupňa, vyjadrenému v tzv. skutkovej vete výroku, môže obvinený v dovolaní uplatňovať iba námietky právneho charakteru, nikdy nie námietky skutkové. Za skutkové námietky sa pritom považujú námietky, ktoré smerujú proti skutkovým zisteniam súdov, proti rozsahu vykonaného dokazovania, prípadne i hodnoteniu vykonaných dôkazov súdmi nižšej inštancie. Dovolací súd nemôže posudzovať správnosť a úplnosť skutkových zistení aj preto, že nie je oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy bez toho, aby ich mohol v konaní o dovolaní sám vykonávať. Ťažisko dokazovania je totiž v konaní na súde prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňať, resp. korigovať iba odvolací súd v rámci odvolacieho konania. Dovolací súd nie je odvolacou inštanciou zameranou na preskúmavanie rozhodnutí súdu druhého stupňa.

Nesprávnym právnym posúdením zisteného skutku sa rozumie, že skutok bol v napadnutom rozhodnutí kvalifikovaný ako trestný čin, napriek tomu, že nešlo o žiadny trestný čin, alebo že ustálený skutok vykazuje znaky iného trestného činu, alebo že obvinený bol uznaný za vinného z prísnejšieho trestného činu, než ktorého sa ustáleným skutkom dopustil. Podstatou správneho posúdenia skutku je aplikácia hmotného práva, teda že skutok zistený v napadnutom rozhodnutí súdu bol subsumovaný - podradený pod správnu skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone, pričom len opačný prípad (nesprávna subsumpcia) odôvodňuje naplnenie tohto dôvodu.

Nesprávnym použitím iného hmotnoprávneho ustanovenia sa rozumie nedostatočné posúdenie okolností vylučujúcich protiprávnosť (§ 24 - krajná núdza, § 25 - nutná obrana, § 26 - oprávnené použitie zbrane,

§ 27 - dovolené riziko, § 28 - výkon práva a povinnosti, § 29 - súhlas poškodeného, § 30 Trestného zákona - plnenie úlohy agenta), prípadne zániku trestnosti činu (najmä § 87 Trestného zákona - premlčanie trestného stíhania), resp. chybné rozhodnutia súdu pri uložení úhrnného trestu a spoločného trestu (§ 41 Trestného zákona), súhrnného trestu (§ 42 Trestného zákona), trestu odňatia slobody na doživotie (§ 47 a nasl. Trestného zákona) a pod.

Ako z citovaného ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, tak aj z inštitútu dovolania je zrejmé, že trestné konanie je v zásade dvojinštancné. Inak povedané, dovolací súd je viazaný zisteným skutkovým stavom veci tak, ako ho ustálili súdy nižšej inštancie. Rovnako nie je oprávnený posudzovať spôsob hodnotenia dôkazov a závery, ktoré z dokazovania skôr vo veci konajúce a rozhodujúce súdy vyvodili a ktoré sú podkladom pre zistenie skutkového stavu. Preto platí, že vo vzťahu ku skutkovému stavu zistenému súdmi prvého prípadne druhého stupňa, vyjadrenému v tzv. skutkovej vete výroku môže obvinený v dovolaní uplatňovať len námietky právneho charakteru, no nikdy nie námietky skutkové.

Za skutkové sa pritom považujú tie námietky, ktoré smerujú proti skutkovým zisteniam súdov, proti rozsahu vykonaného dokazovania, prípadne proti hodnoteniu dôkazov súdmi oboch stupňov. Dovolací súd nemôže posudzovať správnosť a úplnosť skutkových zistení aj preto, že nie je oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy bez toho, aby ich mohol v konaní o dovolaní sám vykonávať (dokazovanie tu právna úprava pripúšťa len celkom výnimočne a v značne obmedzenom rozsahu, keď môže byť zamerané výlučne na to, aby mohlo byť rozhodnuté o dovolaní - viď § 379 ods. 2 Trestného poriadku). Ťažisko dokazovania je v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňať, alebo korigovať len odvolací súd (v zmysle druhej vety § 317 ods. 1 Trestného poriadku však nie obligatórne). Dovolací súd nie je možné chápať ako druhú, „odvoláciu“ inštanciu zameranú k preskúmaniu rozhodnutí súdu nižšieho stupňa.

Dovolací súd obvinenému pripomína, že právomoc dovolacieho súdu je v prípade dovolania podaného oprávnenou osobou uvedenom v § 369 ods. 2 Trestného poriadku striktne ohraničená dôvodmi dovolania len podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku (prvá veta v odseku 2 § 369 Trestného poriadku) a pokiaľ ide o dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku (tento prípad), navyiac vetou za bodkočiarkou - „správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť“. Z citovaného zákonného ustanovenia vyplýva, že dovolací súd nemôže už v tretej inštancii opätovne hodnotiť dôkazy, a tak (ako sa to domáha dovolateľ) dokonca dospieť k iným, nepochybne skutkovým záverom, spočívajúcim v tom či boli, resp. neboli konaním uvedeným v skutkovej vete obžaloby naplnené všetky znaky skutkovej podstaty trestného činu. Hodnotenie dôkazov a vyvodenie z toho právnych záverov je celkom nepochybne kategóriou procesného práva - § 2 ods. 12 Trestného poriadku.

Je potom bez významu, či dospeli skôr konajúce a rozhodujúce súdy pri použití ich zákonom zverenej povinnosti tak, ako je táto vymedzená v § 2 ods. 12 Trestného poriadku k záverom markantne odlišným od tých, ktoré v podanom dovolaní predkladá subjekt podávajúci dovolanie.

Ustálenie záveru o naplnení, či nenaplnení znakov skutkovej podstaty trestného činu (v posudzovanom prípade o to viac aktuálne, keď obvinený namietal predovšetkým subjektívnu stránku skutkovej podstaty podvodu) vždy podlieha rozboru dôkaznej situácie a okolností prípadu, pričom postup podľa § 119 ods. 1 Trestného poriadku (čo je tak isto kategória procesného práva) ukladá povinnosť dokazovať v trestnom konaní najmä

- a) či sa stal skutok a či má znaky trestného činu,
- b) kto tento skutok spáchal a z akých pohnútok,
- c) závažnosť činu vrátane príčin a podmienok jeho spáchania,
- d) osobné pomery páchatel'a v rozsahu potrebnom na určenie druhu a výmery trestu a uloženie ochranného opatrenia a iné rozhodnutia,
- e) následok a výšku škody spôsobenú trestným činom,
- f) príjmy z trestnej činnosti a prostriedky na jej spáchanie, ich umiestnenie, povahu, stav a cenu.

S poukazom na vyššie uvedené sú potom dovolacie námietky obvineného - ktoré smerovali len k nesprávnosti a neúplnosti skutkových zistení, rozsahu dokazovania a hodnoteniu dôkazov - námietkami stojacimi zjavne mimo uplatnený dovolací dôvod. Navyiac, takto formulované dovolacie námietky nemožno kvalifikovane podradiť ani pod akýkoľvek iný uplatniteľný dovolací dôvod, nakoľko sa nimi v súvislosti s ich obsahom v podstate nie je možné z právneho hľadiska zaoberať tak, aby bol dovolací prieskum aspoň okrajovo súladný s platnou a účinnou právnou úpravou (výnimkou je už skôr zmieňovaná procesná situácia, keď je subjektom podávajúcim dovolanie minister spravodlivosti podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku).

Najvyšší súd preto pripomína, že v prípade podania dovolania obvineným nie je odvolacím súdom a má doslova zakázané opätovne skúmať a meniť správnosť a úplnosť zisteného skutku a v rámci toho prehodnocovať vykonané dôkazy a vyslovovať iné skutkové závery ako súd prvej a súd druhej inštancie - vid' veta za bodkočiarkou v § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

Pre dovolací súd je v zmysle uvedeného kľúčovým skutkové zistenie, podľa ktorého obvinený I. G. spáchal trestný čin (nie priestupok, o čom sa menovaný snažil ním tvrdeným presvedčiť) tak, ako je uvedené v rozsudku súdu prvého stupňa, následne potvrdeného rozhodnutím odvolacieho súdu. Popísanému skutkovému stavu plne zodpovedá aj právny záver vyjadrený v posúdení konania obvineného ako prečinu týrania zvierat podľa § 378 ods. 1 písm. c) Trestného zákona. Použitú právnu kvalifikáciu podľa citovaných ustanovení odôvodňujú všetky skutkové okolnosti, ktoré sú v popise skutku zahrnuté a ktoré vyjadrujú naplnenie príslušných znakov skutkovej podstaty označeného trestného činu.

Na dovolacie námietky obvineného dal dostatočnú odpoveď v podstate už krajský súd. Obvinenému sa kládlo za vinu, že utýral zviera.

Podľa § 22 ods. 2 písm. b) zákona č. 39/2007 Z. z. o veterinárnej starostlivosti sa týraním zvieratá rozumie usmrtenie zvieratá bez primeraného dôvodu (ktorý je uvedený v odseku 5 citovaného zákona).

Podľa § 22 ods. 3 uvedeného zákona utýranie zvieratá je privodenie smrti zvieratá v dôsledku bolestivého alebo iného krutého, surového alebo trýznivého spôsobu konania spôsobeného človekom. Konanie podľa prvej vety sa považuje za utýranie aj vtedy, ak ho zviera prežije, ale má za následok nevyhnutnosť eutanázie zvieratá z dôvodu následkov utrpenia alebo usmrtenie zvieratá spôsobom uvedeným v odseku 2.

Primeraným (teda dovoleným) dôvodom na usmrtenie zvieratá je podľa § 22 ods. 5 citovaného zákona:

- a) prípad nutnej obrany a krajnej núdze,
- b) usmrtenie hospodárskeho zvieratá využívaného na získavanie produktu živočíšneho pôvodu alebo živočíšnych vedľajších produktov,
- c) usmrtenie zvieratá v schválenom postupe,
- d) bezbolestné usmrtenie zvieratá z dôvodu jeho nevyliciteľnej choroby, závažného alebo rozsiahleho poranenia alebo z dôvodu jeho veku, ak je jeho ďalšie prežívanie spojené s nepretržitou bolesťou alebo utrpením; bezbolestné usmrtenie zvieratá po predchádzajúcom zbavení vedomia môže vykonať len veterinárny lekár okrem skončenia utrpenia zvieratá v naliehavých prípadoch, ak nemožno rýchlo zabezpečiť pomoc veterinárneho lekára,
- e) usmrtenie zvieratá pri eradikácii, kontrole, prevencii a diagnostike chorôb, deratizácii a dezinsekcii,
- f) usmrtenie nechceného zvieratá veterinárnym lekárom, ak pre zviera nie je možné zabezpečiť náhradnú starostlivosť; to neplatí pre služobné zviera a hospodárske zviera,
- g) ulovenie zvieratá povoleným spôsobom alebo z dôvodu podľa osobitného predpisu,
- h) usmrtenie invázneho nepôvodného druhu zvieratá podľa osobitného predpisu.

Z uvedeného je zrejmé, že na naplnenie znaku „utýranie zvieratá" sa nevyžaduje opakované konanie, ako to v dovolaní tvrdil obvinený. Naopak, za utýranie zvieratá v zmysle skutkovej podstaty trestného činu

týrania zvierat podľa § 378 ods. 1 písm. c) Trestného zákona v znení účinnom do 31. októbra 2020 sa rozumie aj privodenie smrti zvierat'a v dôsledku bolestivého alebo iného krutého, surového alebo trýznivého spôsobu konania spôsobeného človekom, ktoré nemusí byť opakovaného či dlhodobejšieho charakteru.

Už zo samotného popisu skutku je dostatočne zrejmé, že k utýraniu psa došlo zvlášť krutým a surovým spôsobom, preto nebolo nutné, aby sa konajúce súdy obsiahlejšie zaoberali prípadnou aplikáciou materiálneho korektívu. Jeho aplikácia bola vylúčená už samotným spôsobom spáchania skutku a navyše, skutok bol prvotne šetrený ako priestupok a práve vzhľadom na spôsob jeho spáchania bolo konštatované, že sa nejedná o priestupok, ale o trestný čin. Už zo samotnej podstaty veci je zrejmé, že v danom prípade bola aplikácia materiálneho korektívu objektívne vylúčená.

Možno uviesť, že krajský súd sa v napadnutom uznesení (č. l. 7 - 8) vysporiadal s týmito skutočnosťami a navyše vysvetlil obvinenému aj to, prečo sa nemohlo jednáť z jeho strany napr. o konanie v krajnej núdzi.

Z uvedeného vyplýva, že v trestnej veci obvineného nemožno dospieť ani k záveru o tom, že by bol naplnený dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, a preto dovoláciu argumentáciu obvineného najvyšší súd odmietol ako zjavne nedôvodnú.

Nakoľko najvyšší súd s poukazom na vyššie konštatované nezistil naplnenie dôvodov dovolania namietaných obvineným, rozhodol v konečnom dôsledku tak, ako je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.